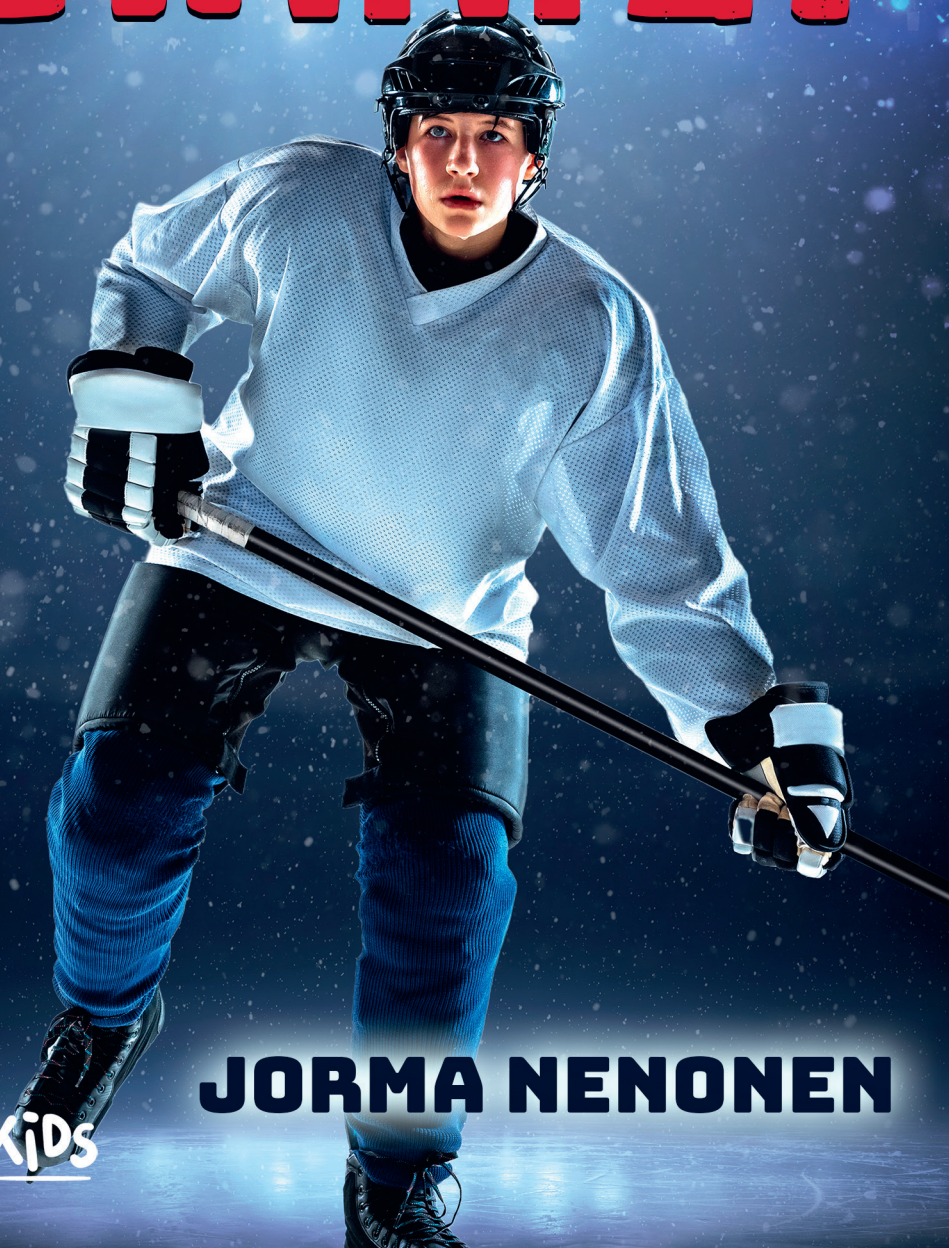

Tsemppiä,

SÄKKE!

JORMA NENONEN

Tsemppiä, Sakke!

Jorma Nenonen

Tsemppiä, Sakke!

SAGA Egmont

Tsemppiä, Sakke!

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1995, 2021 Jorma Nenonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727164939

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Tyly vastaanotto

Pukuhuoneen ovi lennähti voimalla auki, ja oviaukkoon ilmestyi pitkätukkainen poika, joka ärhenteli ympärilleen katsellen:

– Mitä helvetin ihmemiehiä tänne raahataan? Alaikäisiä ja vielä jostain Raahesta asti. Missähän susirajan takana sellainenkin paikka on?

Poika käänteli päätään äkäisesti puolelta toiselle. Viimein hän jäi tuijottamaan Sakkea.

– Ja olet vienyt minun paikkanikin. Lähdes jätkä nyt nykimään siitä ja äkkiä.

– Ei tässä mitään nimiä ollut, Sakke vastasi rauhallisesti ja nousi seisomaan.

– Ei siinä nimiä tarvita. Hajumerkki on ja se pitäis riittää. Antaa vetää nyt vaan.

Sakke katsoi poikaa suoraan silmiin, istahti penkille ja murahti:

– Vedä ite.

Hetken poika vielä tuijotti Sakkea, joka sitoi lenkkariensa nauhoja.

– Tästä vielä puhutaan, poika mutisi, heitti pelikassinsa pukuhuoneen toiseen nurkkaan ja loi vieläkin vihaisia silmäyksiä Sakkeen.

Pukuhuoneeseen oli välikohtauksen aikana laskeutunut hiljaisuus. Kaikki parikymmentä Turku Hockey Teamin B-junioria olivat keskittyvinään kengännauhoihinsa tai tuijottelivat lattiaan.

Hiljaisuuden katkaisi valmentajan pilli. Koko joukkue nousi yhtäaikaan ja riensi juoksujalkaa Kupittaan jäähallin piha-alueelle verryttelemään.

– Mitäs tykkäsit vastaanotosta?

Sakke vilkaisi vierelleen ja huomasi siinä vanhan tuttavansa Vierumäen leireiltä.

– Aaltonen, terve! Aika ärhäkkä tervetulotoivotus – Mika nyt on hiukan erikoistapaus. Ei sitä kannata niin vakavasti ottaa.

– Mutta miksi se niin pirusti hiiltyi? Sakke ihmetteli.

– Sillä joskus keittää pahasti. Kyllä se ite joskus selittää sinulle. Jutellaan kuule treenien jälkeen lisää. Valmentaja on tosi tiukka eikä se tykkää, jos lätistään koko ajan.

Pian Sakke huomasi Aaltosen Pertin sanat, tosiksi. Valmentaja olikin tiukka ja täsmällinen. Verryttelyn jälkeen joukkue suorastaan ryntäsi vaihtamaan pelikampeet päälle.

Jäällä tahti oli armoton. Pilli soi tiheään ja vaativasti, ja jos homma ei miellyttänyt valmentajaa, se otettiin uusiksi, joskus useampiakin kertoja. Kun puolitoista tuntia oli kulunut Sakke hoippui jäältä jalat vapisten pukuhuoneeseen. Nopeasti hän sulloi kampeensa kassiin ja meni ulos odottelemaan Perttiä.

– Olipa rajua hommaa, Sakke totesi.

– Eikö vain, mutta tällaista se on aina. Ja kovat meillä on tavoitteetkin, Suomen mestaruus.

– Tuolla vauhdilla se varmaan tuleekin.

– Toivotaan. Tämä ei olekaan enää mitään leikkihommaa.

Minä olen ollut F-junnuista asti mukana, ja vuosi vuodelta tahti on tiukentunut. Aina silloin tällöin tekee mieli ripustaa hanskat naulaan.

– Minä keväällä jo ripustinkin, Sakke sanoi.

– Ihan tosi? Kerro!

Sakke kertoi, miten hän keväällä C-juniorien SM-pronssiottelussa oli pistänyt kiekon koko kaupungin kauhuksi omaan maaliin.

– Tuo on kyllä huippu, Pertti hekotteli. – Ihme ettei sinun uras loppunut siihen.

– Se oli minun pappani järjestämä jippo. Pappa tiesi, että vastustajalla oli yli-ikäinen pelaaja. Meidän protesti meni läpi, ja niin pronssit jäi Raaheen. Minäkään en tiennyt siitä yli-ikäisestä etukäteen mitään, Sakke selitti.

– Mahtoi siellä olla kova rähinä, Pertti nauroi aivan kippurassa. – Hei mutta bussi tulee, mun täytyy mennä. Nähdään taas!

Sakke asteli mietteissään Itäistä Pitkäkatua. Onpa mukava, että Pera on samassa porukassa, meillä on synkannut heti ensimmäisestä Vierumäen leiristä alkaen, hän ajatteli.

– Mitenkäs ne ensimmäiset treenit menivät? Järvelän Pauli, joukkueen huoltaja, jonka luona Sakke asui, kysyi.

– Aika rankkaa oli, Sakke vastasi ja istahti keittiön pöydän ääreen iltapalalle.

– Kyllä se siitä lähtee kunhan ensin totut systeemeihin, Pauli lohdutteli.

Järvelät, Pauli ja Eeva, olivat lapseton pariskunta, ja heillä oli asunut jääkiekkoilijoita aikaisemminkin. Pauli oli ollut jo parikymmentä vuotta eri joukkueiden huoltotehtävissä. Järvelät asuivat vanhalla puutaloalueella lähellä Puropellon koulua, joka oli Saken uusi opinahjo. Saken asunto oli varustettu omalla sisäänkäynnillä, ja huoneessa oli stereot, televisio, videot, wc ja suihku.

– Saarelan Hannu on ankara mutta oikeudenmukainen valmentaja. Hänen jos kenen joukkueessa pelaaja kyllä kehittyy, ja onhan Hannulla taidoistaan todisteena monta B-juniorien Suomen mestaruutta, Pauli jutteli.

– Ei treeneissä mitään vikaa ollut, mutta minulla meinasi vaan kunto välillä loppua. En ole tottunut aivan tuollaiseen rääkkiin, Sakke sanoi.

– Sitten pitää lisätä henkilökohtaista harjoittelua, Pauli naureskeli. – Mutta usko minua, kyllä sinä pärjää.

Sakke istuskeli huoneessaan korvakuulokkeet korvilla ja kuunteli stereota. Kaikki oli vielä hiukan sekavaa. Koulu oli alkanut edellisenä päivänä, ja muuttokuormakin oli osaksi vielä purkamatta.

Sakke oli ollut vähällä ripustaa luistimensa naulaan keväisten sähläilyjen jälkeen. Isä ja valmentajat olivat kuitenkin saaneet hänet ylipuhuttua jatkamaan. Lopullisen päätöksen jatkamisesta hän oli tehnyt Turusta saapuneen kirjeen vuoksi.

Sakke ja Kristiina olivat juuri saapuneet sukelluskerhon Kyprokselle tekemältä matkalta. Reissu oli onnistunut kaikin puolin. Aurinkoa oli riittänyt, ja veden alla oli nähty mitä ihmeellisimpiä otuksia, ja olivatpa he viettäneet mahtavan päivän Piiraisen Kalevin upeassa merenrantahuvilassakin.

– Katsopas tätä, isä oli sanonut kun Sakke oli kertonut Kyproksen kuulumiset.

Sakke oli silmäillyt isän ojentamaa kirjettä, ja hänen silmänsä olivat rävähtäneet selälleen.

– Mitäs sanot? isä oli kurillaan kysäissyt.

– Turkuun?

Muuta Sakke ei ollut kyennyt sanomaan.

– Turkuun, Turkuun. Sinne justiinsa. Luvataan tukea koulunkäyntiä ja taataan paras mahdollinen valmennus. Siinä sinulla on tulevaisuutta, isä oli intoillut.

Sakke oli miettinyt asiaa monta päivää. Välillä hän oli päättänyt kieltäytyä. Tuttujen koulukaverien ja Kristiinan jättäminen olivat tuntuneet vaikeilta. Seuraavana päivänä hän oli unelmoinut uljaasta pelistä Turku-hallissa kymmenentuhannen katsojan huutaessa lehtereillä ja päättänyt lähteä. Koulukaverit asian lopullisesti ratkaisivat.

– Jätkäkö muuttaa Turkuun? Keijo oli kysynyt eräänä aamuna koulun pihalla.

– Miten niin? Sakke hämmästyí. – Kuka sinulle sellaista on kertonut?

– Niin tuolla kaupungilla puhutaan.

– Kuka puhuu?

– Kaikki.

– Paskapuhetta, Sakke vähätteli.

– Eikö teille tullut kirje Turku Hockey Teamiltä?

– No voi helvetti! Mistä te sen tiedätte?

– Raimon äidin tuttava on postissa töissä ja se oli nähnyt, Keijo selitti.

Sakke puhalteli raskaasti ja puisteli päätään. Kaikki asiat ne saavatkin selville, hän ajatteli. Kun isä oli muutaman päivän kuluttua tiedustellut Saken päätöstä tämä oli tokaissut:

– Pakko kai sinne on lähteä kun koko kaupunki jo tietää asiasta. Muuten saa loppuikänsä kuulla mammanpojasta.

Niin asia oli päätetty, ja Rauta-Kiekko oli päästänyt Saken vapailla papereilla vuodeksi Turkuun. Sakella oli ollut koko kesä aikaa totutella ajatukseen, ja elokuun alkupuolella hän oli jo innolla odottanut muuttoa.

Kaksi koulupäivää Turussa, Puropellon koulussa ja ensimmäiset treenit olivat nyt takanapäin. Sekavissa ja haikeissa tunnelmissa Sakke sammutti stereot ja valmistautui nukkumaan.

Sakke on vasta 16-vuotias, mutta hänen jääkiekkouransa on jo täydessä vauhdissa. Kun eräänä päivänä kotiin saapuu kirje Turku Hockey Teamilta, on edessä muutto pois Raahesta ja armotonta harjoittelua. Kaupunginvaihdos ei kuitenkaan käy täysin kivuttomasti. Miten saada kavereita uudessa koulussa? Entä miten käy Saken parisuhteen, kun tyttöystävä Kristiina jää Raaheen ja kaiken lisäksi elämää sekoittaa uusi koulukaveri Anne?

Tsemppiä, Sakke! on päätösosa neliosaiselle jääkiekkoihmiselle Sakke-sarjalle.

Kirjailija **Jorma Nenonen** (s. 1952) työskenteli pitkään rehtorina. Hän on julkaissut jääkiekkomaailmaan sijoittuvan Sakke-nuortenkirjasarjan.